

Spirit of Bosnia / Duh Bosne

An International, Interdisciplinary, Bilingual, Online Journal
 Međunarodni, interdisciplinarni, dvojezični, online časopis

Raje je raja

Dario Džamonja

Jim Timony, moj socijalni radnik, otišao je u Nebrasku da doktorira, tako da sljedeće nedelje ne moram da idem na svoju obaveznu seansu pokajanja i trućanja takvih laži koje ni pas s maslom ne bi polizao: «Jeste li ikad udarili nekoga?» , «Ko? Ja? Šta vam pada na pamet.» «Je li vas otac tukao kad ste bili mali?» «Tukao me k'o vola u kupusu.» (To je opravdanje koje uvijek pali, pa da sam zaklao dvoje ljudi u po bijela dana i na po ulice, potapšali bi me po ramenu s razumijevanjem i pustili kući, na posao, da čistim hale, okrećem hamburgere, perem suđe, pakujem jebene košulje - što se svodi na isto - to jest, da radim i plaćam porez. Ali, pod uslovom da sam Amerikanac, ovako...) Završeno je i božićno ludilo, pa u fabrici, gdje radim, više nema posla za sezonske radnike, tako da sam «na čekanju». Imao sam tonu prekovremenih sati prošlog mjeseca, plus sam primio i božićni ček u iznosu sedmične plate, tako da se može durati neko vrijeme. Sinoć me zvao moj jaran Mujo, s Floride. P'jan je i svega mu je do guše: «Danas, u samoposluzi, utovaram kese nekom šupku u gepek, kad vidim da je registracija iz Wisconsin. Kažem mu da imam jarana, Dacu, u Wisconsinu, a on me gleda k'o da sam smeće i kaže: de, momak, nemam ja cijeli dan vremena. Čuj, ba, njega 'momak' - mogao bih mu otac biti. Ne mogu više, Daco - sve mi se zguturilo.» «Radiš li sad za vikend?» «Mogao bih, al' neću.» «Naletiću ti na piće ovih dana.» «Zajebavaš?» «Nisam odavno nikoga razvalio na remiju...» Vansezonska, povratna karta na Greyhound autobusu je samo pedeset i šest dolara, a put do Tampe traje dva dana. Kako već imam iskustva sa fašistoidnim šoferima, koji brane svaki alkohol, u litarsku Coca-Colu sipam viski i idem da vidim prijatelja, koji me je ispratio iz Sarajeva, prije skoro pet godina i to je bilo naše zadnje viđenje.

Sjedim u Coral Baru u Tampi, na Floridi i svi me gledaju kao ludaka, jer su mi na nogama čizme, samtane pantalone, košulja i teška vindjaka («kanadanka») prebačeni preko naslona stolice, a napolju je preko trideset stepeni. Mujo je rekao da će doći po mene za pola sata, ali, evo, ja već pijem treće pivo, a njega nema, pa mi ljubazna šankerica opet daje telefon... Dubravka, Mujina žena, kaže mi da je on krenuo prije pola sata i da je, vjerovatno, kreten, zalutao... Na drugom kraju šanka je neki stari, olinjali pijanac i ja znam (pošto sam magnet za budale) da će mi se kadli-tadli obratiti... «Gadi mi se veći dio čovječanstva; pojebao sam oko 2500 žena, kladio se na 12500 konjskih trka, popio jezero Michigan alkohola, objavio dvanaest knjiga...A, šta si ti, mala pizdo, uradio od svog života.» Šankerica kaže: «Hej, Charles, sada je dosta...», ali je ja prekidam: «Sve je O.K. Daj čovjeku piće (whisky s vodom) na moj račun», jer na tom neobrijanom licu, punom dubokih bora, koje samo bol može izrovati,

nečešljanjoj, sijedoj kosi, bistrim, plavim očima poznajem nešto - Vratnik, Bistrik, Marindvor, Korzo i Istru, bife San, Šetalište, Plavi podrum i Hamam-bar, Gradinu i Marinkovu baru - jednom riječju: raju. «Živio, šupak», kažem mu, «propustio sam 2500 žena, pojebao sam 12500 konja, ukrao sam na stotine knjiga, imam dvoje djece - eto, to sam uradio od svog života.» U njegovim očima zaikri smijeh: «Sandy, daj malo pizdi piće na mene.» «Hvala, stara pizdo.» «Znaš...», on počne, ali ja ga prekidoh: «Ne znam, ali me nemoj gnjaviti, ako boga znaš.» (Već sam se zabrinuo što Mujo, kreten, ne dolazi - ne zbog toga što mu se nešto moglo desiti - nego što mi se, onda, valja uvaliti lovu za taksi do njegove kuće.) U to, ulazi i Mujo: isti kao i uvijek, samo pocrnio, kao da je proveo dvije smijene na ljetovanju u Ulcinju. «Pa, gdje si, ustašice! Nisi ni po sata u gradu, a već znaš najveće pijance.» Grlimo se i ljubimo, balimo se i plaćemo, a malobrojna američka publika u baru je zbunjena kakofonijom bosanskih: «Pa, pička ti materina...Eeeh, jebo te otac...Kurvo stara...Pederu jedan...Majmune blesavi...Idiote kretenski...Budalo stara...Pa, jebem ti majku...» - svih naših, toplih izraza milošte i ljubavi. Nakon što smo othuknuli, rekoh: «Sandy, daj nam piće - šta ćeš ti, Mujo? - i Charlesu, takođe» Mujo kaže: «Ma, nemoj, Dubravka će se brinuti...» «Ne brini, zvao sam je već...Sandy, would you be so kind to give me a telephone once more?» Mujo zove ženu i kaže da ćemo samo popiti piće i da dolazimo kući; čujem Dubravkin glas, pun radosti: «U redu, ali mi samo nemoj reći da ćeš s Dacom ostati još malo, jer s njim se ne može ostati još malo». Charles hoće, pošto-poto, da završi misao koja mu se, još prije pola sata začela u glavi: «Znaš...» «Jah, de reci!» «Znaš, dečko, ti bi se trebao baviti pisanjem.» «Hvala ti, Charles. Razmisliću to tome.»

Poslije petog pića, Mujo i ja izlazimo iz kafane, a ja ga pitam: «Kako, sreće ti, takav kreten, nađe onakvu ženu kao Dubravku?» Mujo me pogleda s potpunim nerazumijevanjem: «Dubravka nije moja žena - ona mi je raja.»

Objavljeno uz dozvolu obitelji Darija Džamonje - © 2010 Dario Džamonja

The preceding text is copyright of the author and/or translator and is licensed under a Creative Commons Attribution-NonCommercial-NoDerivs 3.0 Unported License.